

F 3 0 3
1992

ბავშვები

ქართველი რომ სათვისადად გავიდოდა, ჯერ რამდენიმე მუჭ ხორბალს ისე ახნევდა ხსულში. ამ სიტყვებით: ეს ღმერთს, ეს მგზავრს, ეს მტერს, ეს მოყვარეს, ეს ქერივობოლს, ეს მკვდარს, ეს თავს, ეს ფრინველს, ეს ამას და იმასო, — ჩამოჭევივობდა, არავის ივიუვებდა, მერე იტვოდა: ეს მე და ჩემიანსო, და დაიწევივებდა ერთ-შირად თესვას.

ალექსანდრა ორბელიანი

გაზაფხული

ლია კობალაძე

ნაკადული ნიაღვრებს
კუდში გაჭკიდებია,
ნუში სამოსს იასლებს,
ტოტი გაჭკვირტებია.
თვალჭუჭუნა იები
ბუჩქებს შეჭუჭუებიან,
გაბადრული იერთ
მზე დალოცა ბეზიამ.
ბავშვებს მონატრებია
წვიმის შხანურ-მარულ,
ფარულ-ფარულ-ფარულად
მარტი შემოწარულა!

პატარა დედოფალი

F34
არქივი
2019

პაპა სულგულაძე

ადრიან გაზაფხულზე, საქართველოს ერთ მწვენიერ მდელოზე პატარა, სუსტი ია დანბადა. თვალის გახედლისთანავე ისე მოეწონა თავისი მოციხფრო-მოღურჯო კაბა, რომ ყოველ ცისმარე დღეს, მზის ამოსვლისას, მარაოსავით გაშლიდა და მზეს თავს აწონებდა. მზეც უხვად უგზავნიდა ოქროსფერ სხივებს და ეალერსებოდა. პატარა იას ეგონა, მზე ჩემიო და გულის ფანცქალით ელოდა მის გამოჩენას. ირგვლივ მალალი ბალახები და ბაბუაწვერები წამოზრდილიყვნენ და ციციქნა ყვავილს ზედაც არ უყურებდნენ. იას კი ყველა უყვარდა.

ერთ დღეს მინდორში ბავშვების ჟრიაშული გაისმა, ეს ჟივილ-ხივილი იას ადრეც სმენოდა, მაგრამ ადამიანები თვალით არასოდეს ენახა, ისიც არ იცოდა, როგორები იყვნენ — ბოროტი თუ კეთილი.

და აი, მის წინ გრძელკანკებიანი ბიჭი შედგა, მერე თეთრი და თბილი ხელისგული შემოჰკლო და მიწიან-ფესვებიანად მალლა აიტაცა.

აუშ, რა დიდი ყოფილა ეს ბავშვი, კეთილი და მოსიყვარულე, სულიც კი შეუბერა იას და ლოყაზე მიიხუტა.

იას უსასწავრო სიყვარული დაეუფლა, ახლა ყველაფერს ხედავდა, რა უზარმაზარი და ვრცელი ყოფილა მინდორი — ფერადი და ლამაზი.

კალ მხარეს ყაყარებით მოჩითული ხალიჩა მოჩანდა, გვერდიდან ასკილის კოხტა ბუჩქი უქნევდა თავს. შორს ტყე შრიალებდა. მალლა კი ბუმბერაზი და ამაყი მთები გარინდულიყვნენ. ია ყველაფერს მიხვდა, თურმე მზე მარტო მისი კი არა, მთელი ამ მომხიბვლელი სამყაროს საკუთრებაც ყოფილა. ეს ჯადოსნური ქვეყანა კი იმ კეთილმა ბიჭმა დაანახა, კაკო რომ ერქვა.

კაკო გზადაგზა ჩერდებოდა, იმ ყვავილებს, რომლებიც მოეწონებოდა, ფრთხილად, ფესვიანად იღებდა და იას გარშემო უწყობდა.

„რა ლამაზები არიან, — ხარობდა ია, — თურმე რამდენი მეგობარი მყოლია“. მალე მერე ბიჭიც გამოჩნდა — კაკოს უმცროსი ძმა, ნოდარიკო. მასაც დიდი და ლამაზი თაიგული შეეკრა.

— ეს რა ლამაზი ყვავილები მოიტანეთ, — შეაქო ბიჭები ბაბუამ, — ახლავე: ქოთანში ჩააწყვეთ და წყალი დაუსხით; როგორ გაიხარებენ ბებია და დედიკო!

ბიჭებმა ყვავილები შეატყუპეს და ყველანი ყელხატულა ქოთანში ჩახსეს — ჩენნი ციციქნა ია მეგობრების შუაგულში მოხვდა.

„ეს პატარა ია ნამდვილი დედოფალია! — თქვა პაპამ და კოპწია ყვავილს სიყვარულით გადაუსხა თავზე დაკოჟრილი თითი.

იას შერცხვა, მაგრამ ისეთი ლურჯი იყო, სითელი არც კი დასტყობია.

შატავარი მანანა მორჩილაძე

609-1

საქართველოს
ცენტრალური
ბიბლიოთეკა

საგაზაფხულო

ვივი ჭიჭინაძე

მზე შეეჯახა
ღრუბლებს ვეებას,
რომლებმაც სამთრის
წასვლა ინანეს...
შეკრთნენ ღრუბლები,
იქცნენ წრემლებად,
წრემლები — ჩქერად,
წუაროდ, მდინარედ.
მერე მდინარემ
ჯან-ღონით სავსემ
გამოაფხინისლა
მიწა მძინარე...
ზის გასაფხული
სამეფო ტანტზე,
ხვალის იმედით
შუქმომფინარე.

შხატვარი ლალი ლომთაძე

წუწუ ძაღაბიძა

დიდი ხნის წინათ, სამყაროს დაუსაბამო სივრცეში ნამდვილი მზის გარდა ოქროს მზეც არსებობდა. სულ მთლიანად ბაჭაღლო ოქროსი იყო, პინგ-პონგის ბურთით გლუვი და გაპირიყვებული. ისე წარმტაცად, ისე მიმზიდველად ანათებდა, ლამის ნამდვილ მზეს აჭარბებდა ბრწყინვალეობით. მთელი სამყარო მოჭაღოვებული იყო მისი სილამაზით, ვარსკვლავები და ცთომილები თვალს ვერ აშორებდნენ და ხოტბას ასხამდნენ მის შუადარებელ ელვარებას: შენი ბადალი ციური სხეული მთელ სამყაროში არსად მოიძებნებოა, თვით ნამდვილ მზეზე ლამაზი ხარო...

ოქროს მზე გაუყოფიდა ამდენი ქებისაგან, მართლა დაიჭერა, ნამდვილი მზის მჭობი ვარო, და ერთ მშვენიერ დღეს უთხრა კიდეც მას, შენზე ბევრად უფრო ლამაზი მე ვარო.

ნამდვილ მზეს გაეცინა ოქროს მზის თავხედურ სიტყვებზე და ღიმილით ჰკითხა:

— მაინც რითი ხარ ჩემზე ლამაზი?

— შენ ლაქები გაქვს, მე კი ერთი ლაქაც არა მაქვს. ნახე, რა გლუვი და პრიალა ვარო.

ნამდვილ მზეს გულზე მოხვდა ეს სიტყვები, ველარაფერი თქვა — ლაქები ხომ მართლა ჰქონდა, და ისე შეწუხდა, რომ სულ გადაფითრდა. მისი მანათობელი ზედაპირის ტემპერატურა დაეცა და ჩაქრა მზე, აღარ ანათებდა.

მასთან ერთად ჩაქრა ოქროს მზეც, თუ ამდენ ხანს ნამდვილ მზეს ეკიბრებოდა ბრწყინვალეობით, ახლა სრულიად შეუმჩნეველ, უფერულ სფეროდ იქცა.

მაგრამ ეს ამბავი დიდხანს არ გაგრძელებულია. ნამდვილი მზე ბუნებით მეტად გულთბილი იყო და წყენამ მალე გაუარა. ნელნელა მოუვიდა ფერი და ისევ ისე აენთო, როგორც ადრე ანათებდა. მუჭი ლაქები მხოლოდ აქა-იქ შერჩა ძველებურად.

ოქროს მზეც აენთო მასთან ერთად, მაგრამ ისე შერცხვა საკუთარი დაუფიქრებელი სიტყვებისა, რომ სირცხვილისაგან სულ მთლად დაპატარავდა, დანოლია, და პაწაწინა ციურ სხეულად იქცა. მერე, დროთა განმავლობაში, დედამიწას ჩამოუქროლა ახლოს და ისე დაიწვა მის ატმოსფეროში, როგორც ჩვეულებრივი მეტეორი.

თოვლი, გაუფიქრი...

ლომანტი სოფაშვილი

ფაფუკ თოვლში ჩაფლულა
 ჩვენი ტკბილი მთა-ბარი;
 ნინოსა და დიანას
 უხარიათ ზამთარი,
 ცივით ქროლა; ჰერი-ჰერი!
 კოტრიალა, გუნდები...
 შენ არ ვინდა თოვლის ზანა,
 ფისო, მილს რომ უნდები?!

მატყვარი თაგარ ველიძისგან

ლერი

დათო ლალიძე

ჰერი ბიჭო, ჰერი, ჰერი,
 მიიძღვრის ტუეში ლერი:
 არაფრის არ მეშინია,
 მე არა შეაფს ქვეყნად მტერი.
 ზანაჩემი არის მცველი,
 აბარია ტუე და ველი,
 ნაკრძალს ისე კარგად უვლის,
 ერთადა სძოვს თხა და მკველი.

ბავშვებო! ილია ჭავჭავაძის საგურამოს სახლ-მუზეუმის უოფილმა დირექტორმა **შალვა მარკოზაშვილმა** თქვენთვის გადმოგვცა თავისი წინამორბედის, გენალი მიხეილიძის მოგონება გალაკტიონ ტაბიძეზე, რომელთან ერთადაც სწავლობდა ის თურმე ქუთაისის სასულიერო სასწავლებელში.

აი ეს მოგონება:

მხატვარი **ილარე აბოქაძე**

გალაკტიონი ბავშვობიდანვე დიდად გულისხმიერი და გულმტკივნეული იყო.

ბაგრატის ტაძრის საკურთხევლის მარცხენა მხარეს, პატარა, მაგრამ მაღალჭერიან ვიწრო ოთახში ცხოვრობდა ერთი ინვალიდი მოხუცებული, სახელად გიორგი. ეკლესიაში ჰქონდა გატარებული მთელი სიცოცხლე და სიბერეში, ჭანგატეხილი და უთვისტომო ღრმად მორწმუნე აღამიანი, აღარხად მიდიოდა. მოხულიანო ბიჭები აბუჩად იკვებდნენ, სცინებდნენ სიარულსა და ლაპარაკში. ზოგჯერ მის ოთახში იპარებოდნენ, ნივთებს აურევ-დაურევდნენ ან გადამაღავდნენ ქვის იატაკზე დაფენილ ძველისძველ ნაბადს, რომელიც მოხუცს ქვეშაგებლის მაგივრობას უწყევდა.

პატარა გალაკტიონი წუხდა, რად დაცინით მოხუცს, არ გაბრალებათო? მაგრამ ყურს არავინ უგდებდა.

ერთ დამეს ორი თაღლითი ახალგაზრდა აცოცდა კედელზე, სახურავის კუთხეში კრამიტი გასწიეს და იქედან ოთახში თოკებით ჩაუშვეს ვიწრო, სკამისებური ფიცარი, რომელზეც აქეთ-იქით ანთებული საწითლები იყო დამაგრებული, თან საეკლესიო გალობა დაიწყეს და მოხუცს მოუწოდეს ზეცაში ამაღლებულიყო.

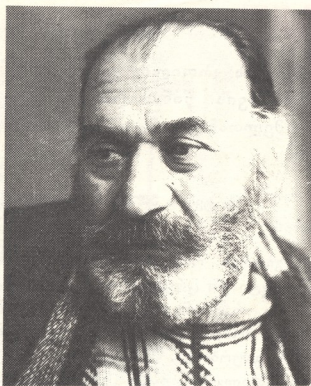
გალობის ხმაზე გიორგის გაედვია, გაცეხულმა რამდენჯერმე თვალებზე ხელი გადაისვა, და როცა „ანგელოზებმა“ ერთხელაც მოუწოდეს საწითლებზე ფიცარზე დამჭდარიყო, პირჯვარი გადაიწერა და მიჰყვა მათ ნებას. ფიცარმა მაშინვე მძიმე-მძიმედ მალა აიწია, მაგრამ თითქმის ორი მეტრის სიმაღლიდან ბიჭებმა თოკებს ხელი უშვეს და მოხუცი ქვაფენილზე დაენაცხა.

მეორე დღეს მთელმა სასწავლებელმა შეიტყო ეს ამბავი, მაგრამ, სამწუხაროდ, დამნაშავენი არავის არ დაუსჯია.

მე და გალაკტიონმა მაშინვე ვინახულეთ

მოხუცი პაპა გიორგი, რომელიც ფეხზე ძლივს დგებოდა. გალაკტიონს ცრემლებით აევსო თვალები... მოხუცი კარგა ხანს აღარ გასულა გარეთ და მერც, როცა მომგობინდა, ხალხს, უფრო კი ახალგაზრდებს, გაუბროდა. პაპა გიორგის შეურაცხყოფელ ახალგაზრდებზე გალაკტიონმა იმით იძია შური, რომ დაწერა ლექსი „ნაძირალებს“, რომელიც ბაგრატის ტაძრის ნანგრევებთან წავვიტოხა მე და მიხეილ აბესაძეს, ჩვენ კი რამდენიმე ეგზემპლარად გადავიწერეთ ავტორის მიუნიშვნელად, და სასწავლებელში გავავრცელეთ. ავისმქნელები ლექსის ავტორს ეძებდნენ, მაგრამ იირ იპოვიან.

თქვენი ბაბუა ჯანსუღი, ჩვენი ჟურნალის პატარა მკითხველებო, 60 წლის გამხდარა!

თითქოს რა ბევრია 60 წელი! მაგრამ, პოეტისათვის იმდენი არაფერია! შემოქმედმა კაცმა ერთი ამდენი ფიზიკურად კიდევ უნდა იცოცხლოს: მეგრე კი, თუ სიცოცხლეში კარგად იცხოვრა, აღარც კვდება! რჩება მისი ლექსები და, ამ ლექსებით მოპოვებული სახელი!

პოეტის სახელი პოეტის სიცოცხლეს ახანგრძლივებს. მისი ლექსები კი თქვენნაირ პატარებს კაცებად ზრდის!

ბაბუა ჯანსუღის ლექსები, თუ ბევრს იკითხავთ, სიცოცხლის მიზანს გიჩვენებთ, აი, მაგალითად, თვითონ რისთვის ცოცხლობს:

მწუვრვალისათვის მიმატანინე წვალი,
მევალისათვის მიმატანინე ვალი,
გზაბნეულისთვის მასწავლებლინე გზები,
შეუწამლავი შემაწამვლინე ზვრები,
მომამებინე სხვაგან დამარსული ძმები,
ამ ჩვენს მამულში დამამარსინე ძვლები.
მათქმევინე: ქვეყნად სიცოცხლე ღირდა,
მეგრე წამოვალ, წამოვალ, ხაცა გინდა.

აი, ძვირფასო პატარებო, ასე ცხოვრობდნენ საქართველოს უკეთესი შვილებო, თქვენც ასევე უნდა იარსებოთ უკეთეს საქართველოში!

ჯანსუღი

ნარკვენი 60

ქაბა ქაინთაინო

ერთი თხილის გულიც კი თურმე ცხრა მამა გაიყო, შენ უნამცხვროდ დატოვე ნაწაწინა მამიყო.

ეს რა სიუვარულია,

ეს რა საკადრისია.

ქვეყანა რომ გაჩუქონ,

ნახევარი ძმისია.

ლოლო ვივინაპა

ეპილოგა

დათუნას ღონე მისცეს
დიდობაში,
მელაუდას კული მისცეს
ფლიდობაში.
თამუნამ სელი ჩაჭყო
კიდობანში,
სოხბის ევლის ფერი კაბა...
მშვიდობაში.

ძმა გვეუფა და დაი გვეუფა —
არ ვეოფილვართ მარტონი.
ცხრათვალა მსეს, ცხრა ზღვას, ცხრა შთას
სჭირდებოდა ზატრონი.
დაი მღერდა, ძმა მძას მძობდა
და ერწოდათ გული მძებს,
საქართველოს დანაჯობდა
ცხრა ძმა სერსეულიძე.
და დღეს, როცა ცხრა მთას იქით
ელავს ეშვი დამწერობლის,
ჩვენს ზატარა საქართველოს
თავის შვილი არ ეოფნის,
მიწა უძეოდ ვერ კამღებს,
მიწას უცემს გული მის...
გაუმარჯოს ახალ და-მძებს
ცხრა ძმა სერსეულიძის!

მოფრთხილება უნდა

საქართველოს ტყეს,
ხოხობსა და მწვერს,
საქართველოს ველს,
ირძებსა და შველს —
ეოველდე და მუდამ
მოფრთხილება უნდა.
ულამაწეს კუთხის
მკვიდრი გახლავთ შურთხი.
მოგოგმანებს კავაბი
ციხარტყელას ცხრა კაბით...
სანამ კიდევ რიხით
დამბანდება ჯიხვი,
სანამ კიდევ დარჩა
დურაჯი და არჩვი,
სანამ ერთი-ორი
დაგოგმანებს გნოლი,
სანამ მწვანე არის
ჩვენი ხე და მოლი —
დედა საქართველოს
ტყეს, მთასა და მდელის,
ეოველდე და მუდამ
მოფრთხილება უნდა.

და ხეობსაკენ დაქანებულ, ბუქჩანრიან ფერდობს
ფრთხილად დაუყვებენ, თან ხეობაში შესულითა
მაგვლ მდინარეს თვალს არ აცილებდნენ.

— რა ბარბაქიანი ტალღები მოაქვს?! — წაილაპარაკა
კაკმა.

— ადიდებულია, არა, მამა?

— ხო, ეხლა მთებში თოვლი დნება, იმან იცის
მდინარეების წყალუხვობა.

— იორიც ადიდებოდა არა?

— იორიც და აღაზანიც! ვგენი რომ განაზვა დღეს,
მისთანები იქნებინან, მთლად გადაურელები, ზოგ ად-
გილებში ნაპირებსაც გადალახავდნენ, მიწას დატო-
რავდნენ.

ამ ლაპარაკში კაცმა და ბიჭმა ფერდობი ჩაირბინა,
ზოგი გავიწყებული რიყიან ნაპირზე შედგნენ.

კაკმა ჩანთა ძირს დადგა და პირი მოუხალავთა.

— მიდი, მომეხმარე!

ბიჭი დაიხარა, ორივე ხელი ჩანთაში ჩაყო და ცე-
ლოფანის პარკი ამოსწია. პარკში სუფთა, კამკამა
წყალი იდგა, შიგ სამი, კარგა მოხრდილი თევზი
ლივლივდა.

— ცოცხლებია, — თქვა ბიჭმა და კაცს შეჰქინა,
— მეშინოდა, ემანდ ავტობუსში ჭანჭყარით არ დაი-
ხოცონ-მეთქი.

დღის მოჭარბებულმა სინათლემ ააფორიავა თე-
ვზები, თუ რა მოჩვენათ, უცებ გულაში მოწყვედ-
ული ჩიტბივით აფართხალდნენ, პარკის კედლებს ისე
ძლიერად მიაწვდნენ, კინაღამ ბიჭს პარკი ხელიდან
გაეშვა.

— მამა, ჩქარა მომეშველე!

კაკმა პარკს კიდებზე ხელი სტაცა. ბიჭს პარკი
გამოართვა და მდინარესთან უფრო ახლოს მივიდა.
ნაპირზე გამოპარულ წყალში ფეხები რომ არ დას-
ველებოდა, ლოდიდან ლოდზე ხტებოდა, ბიჭიც ყო-
ჩაღად მიპყვა ფეხდაფეხ. მერე ერთ დიდ, ბრტყელ
ქვაზე შეჩერდა, ურდელყოფით ჩაეცუქდა და მამას
ისე დაუწყო ყურება.

კაკმა ბიჭისაკენ მოიხედა, რაღაც თქვა, მტკვრის
ტალღები ხმაურით მოედინებოდა და ბიჭმა იმათ
აბაიაში ვერაფერი გაიგონა.

— არ მესმის მამა! — იყვირა ემაწვილმა და სმე-
ნად იქცა.

— მიდი, გაუშვი!

— არა, არა, შენ თვითონ, მიდი, რაღას უყურებ?
მიდი, თქვა ბიჭმა, მაგრამ გული ეთანაწებოდა.

მაინც ვერც შეულოდა თევზებს. რამდენი ხანია, სა-
ხლში ჰყავდა. ისე მიეჩვია, აღარ ეთმობოდა.

... თევზები მამამისმა შალაზია «ოკუანეში» იყიდა.
რომ მოეყვანა, შევიდინან სამსლა შერჩენილი სიცოც-
ხლის ნიშანწყალი. საცოდავად აფრენდნენ პირებს.
ლაყურები დასიხლიანებოდათ, ფარფლებს ასავსავე-
ბდნენ და მრევალი, მინასავით კრიადა, უძრავი თვა-
ლებით ემაწვილს შემოსცქეროდნენ, თითქოს იმისაგან
მოულოდნენ შემწვობასა და შეგლას. ბიჭის მამამ შავი
ემალის ვეებერთელა ქვაბი მიიტანა, ვედროთი წყალი
ჩაასხა და სამივე თევზი შიგ გაუშვეს. თევზები

ტყუპები

ლადო ასლაგაზავილი

კომპივით ყვითელი, მტვრიანი ავტობუსი რომ
დიდობდა, გაჩერებაზე ორად ორი მეზავრი დარჩა:
ჭალარა კაცი და ხუთი-ექვსი წლის გამხდარი ბიჭი.
კაცს მარჯვენა ხელში შავი ნაჭრის, ჯიბეებიანი
ჩანთა ეჭობრა, მარცხენა ემაწვილისათვის მკლავში ჩა-
ეკიდა და იქით იფურებოდა, საითაც ავტობუსი მი-
ვუბუნებდა.

— საით წავიდეთ? — იკითხა ბიჭმა.

— იქით! — თქვა კაკმა და ნიკაპი გზის გადღმი-
საკენ გაიშვირა, — მტკვარი იქითაა!

ორივემ გზა ჩქარი ნაბიჯით სივანეზე გადაჭრეს

ქვაბის ფეკრზე გაიბინდნენ, დახოცილებს ჰგავდნენ, მარტო პირებს აღებდნენ და წყალს ხარბად ევლიაჰვდნენ.

— გადარჩებიან, მამა, პა, გადარჩებიან? — მალიმა ეკითხებოდა ბიჭი და ქვაბთან ჩამუხსნული თევზებს თვალებგაფართოებული ჩასცქეროდა.

— მე მგონი გადარჩებიან, ნახე, წონასწორობა რომ დაცვან, ფარფლებს ოდნავ არხვევენ.

— იქნებ შიათ და უღონოდ იმიტომ არიან? რა გაჭამოთ?

— დაფუქვილი ორცხობილა, მერე, თუ არაფერი დაემართათ, სამაგათოდ განკუთვნილ საკვებასაც ვიშვით!

ბიჭმა დედას დაფუქვილი ორცხობილა გამოართვა და მუჭით ქვაბში ჩაყარა, ეგონა თევზები მაშინვე მაიალებოდნენ საჭმელს.

პირიც არ მოუკარებიათ.

— რატომ არ ჭამენ?

— ჯერ სული მითითქვან კარგად, უწყლოდ, უჟანგბადოდ, ვინ იცის რამდენი ხანი იყვენენ! — თქვა კაცმა და სამზარეულოდან ქვაბი აივანზე გაიტანა, შიგ წყალი კიდევ ჩაუმატა.

მას შემდეგ მამა-შვილს ზრუნვა არ მოუკლიათ თევზებისათვის. ხშირად უცვლიდნენ წყალს და კვებავდნენ ნაირ-ნაირი ხასუსნავით; თევზებიც ძალიან გაითიზადნენ. დაკურავდნენ ლაღად. ერთმანეთს საჭმელში ეცდებოდნენ. ბიჭს ისე მიეჩვივნენ, წყალში ხელს რომ ჩაყოფდა, ზედ ევლასუნებოდნენ, ან თითებზე პირებით ეტანებოდნენ.

— კარგია, რომ თევზები სიკვდილს გადაარჩინეთ, მაგრამ როდემდე აპირებთ მაგათ შენახვას? — თქვა ერთ დღეს ბიჭის დედამ.

— რამეს გიშლის? — საყვედურით იციხა მამამ.

— მურაბის მოსახარშად ქვაბი მჭირდება. ვეფერომ არ იყოს, აივანზე ვედარ გავდივარ სარეცნის დასაფენად, სივიწროვია, ვერ მიგეტრიალ-მოგეტრიალებუვარ.

— ხოთ, ეგ კი მართალია! — დაეთანხმა კაცი.

— სულ ერთია, თევზებს ხელს ვერ დაადევთ! — მტკიცედ განაცხადა ბიჭმა, ეგონა, დედა თევზებს გამოსიგნვას და შეწვას უპირებდა.

— მერე ვინ ამბობს, ხელი ვახლოთ!

— მას რა გაქვს ვულში?! — სმენად იქცა კაცი.

— გაუშვით!

— ჩიტები ხომ არ არიან, გალია გაგუსნათ და გაფრინდნენ! — შენიშნა ბიჭმა.

— აგერ კუს ან ლისის ტბა, იქით თბილისის ზღვა, ენებათ მტკვარში ჩააბრძანეთ, ცუდია?

ბიჭს დედის რწევა მოეწონა. მართალია, თევზებს ისე მიეჩვია, მათი მოშორება გაუმნელდებოდა, მაგრამ როდემდე ევლებოდა ქვაბში გამოსწყვედუელი?

— მტკვარში გაუშვით, პა, მამა?

— კეთილი და პატიოსანი, დღესვე წაივადეთ. აბა, ცელოფანის პარკი და ჩანთა გვჭირდება.

დედამ ერთიც მისცა და მეორეც.

მერე კომშივით ვეითელ აფტობუსში ჩასხდნენ, იარეს, იარეს და ქალაქგარეთ ამოვეს თავი...

კაცმა ცელოფანის პარკი წამოაპირქვა... პაერში ასხმარტალებული თევზები მტკვრის აქაფებულ, ხმაურთან ტალღებში გაუჩინარდნენ.

— გზა მშვიდობისა, თევზებო! — მიამაზა კაცმა და ბიჭს გამოსედა. ის ისევ ბრტყელ ქვაზე ჩაცუცქული ოჯდა, ხანე დანადგლიანებოდა, ემწელებოდა თევზებთან განშორება.

ვლადიმერ მარიაშვილი

ღაგვიხატა
მინდორ-ველი,
მერცხლის გუნდი
ცას შეჭურბა,
ჩახახა მსემ
ოქროს ხელით
მოგვიქარბა
ეს ქვეყანა!
აქოჩრილი
შავი მიწა
აღუჩისფრად
შეიმოსა,

გუმბარჯოს
ველს, ვისც
კაუსარდა
ჩემი მოსვლა.
მზე ალერსით
აფრქვევს სხივებს,
აუვაილებს
ბარს და მთასა,
ღღერებლობა
ნორჩ ვავილებს,
მართვეები
შლიან ფრთასა!

მხატვარი გიორგი როინიშვილი

ამ ნომერში წაიკითხავთ იაპონურ
ზღაპარს.

იაპონია დღეს მსოფლიოს ერთ-ერთი
უმდიდრესი სახელმწიფოა. მდებარეობს
დაახლოებით 4 ათას კუნძულზე აზიის
აღმოსავლეთ სანაპიროზე, წყნარ ოკეა-
ნეში. მისი დედაქალაქია ტოკიო.

ზღაპარში მოხსენიებული კიოტო
(იაპონურად სატახტო ქალაქი ნიშნავს)
ქვეყნის დედაქალაქი და იმპერატორის
რეზიდენცია იყო 1868 წლამდე, ხოლო
ოსაკა დღეს სიდიდით მეორე ქალაქია
იაპონიაში.

ორი ბაყაყი

დიდი ხნის წინათ იაპონიაში ორი ბაყაყი
ცხოვრობდა. ერთი ქალაქ ოსაკას მახლობლად,
თბრილში ესახლა, მეორეს ქალაქ კიოტოში,
ერთ პატარა, კამკამა ნაკადულში დაედო ბინა.

ეს ბაყაყები ისე შორი-შორს იყვნენ, რომ

ერთმანეთისა არაფერი სმენოდათ. საოცარია,
მაგრამ ორივეს ერთდროულად მოუვიდა აზრად,
ცოტა ემოგზაურათ და ქვეყნიერება ენახათ.

კიოტოელ ბაყაყს ოსაკას ნახვა უნდოდა,
ოსაკელ ბაყაყს კი კიოტოში უნდოდა წასვლა,

სხვა მთხ

იქით

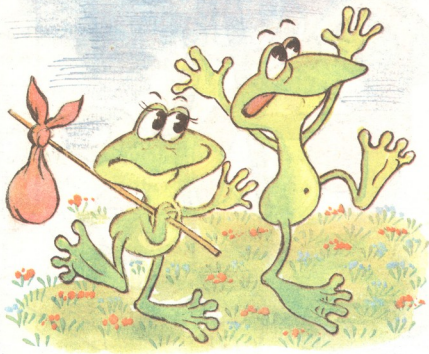
სადაც, ყური ჰქონდა მოკრული, დიდ სასახლე-ში იმპერატორი ცხოვრობდა.

გაზაფხულის ერთ მშვენიერ დილას ორივე ბაყაყი იმ გზას დაადგა, რომელიც კოტოელ ბაყაყს ოსაკაში მიიყვანდა, ხოლო ოსაკელს — კოტოში.

მოგზაურობა უფრო დამქანცველი აღმოჩნდა, ვიდრე მოელოდნენ, რადგან, ჯერ ერთი, თვითონ დიდი ვერაფერი მოგზაურები იყვნენ; თანაც შუა გზაზე უსარმაზარ მთას წააწყდნენ, რომელიც უნდა გადაელახათ.

დიდი ჯაფა დაადგათ ბაყაყებს, სანამ ხტუნვა-ხტუნვით მთის მწვერვალს მიაღწევდნენ. წარმოიდგინეთ როგორ გაუკვირდებოდათ ერთმანეთის დანახვა! ჯერ უხმოდ შესცქეროდნენ ერთმანეთს. შემდეგ ალაპარაკდნენ და ერთმანეთს ამ უცაბელი შეხვედრის მიზეზი აუწყეს. ძალიან გაუხარდათ, როცა გაიგეს, რომ ორივეს ერთი სურვილი გასჩენოდა — თავიანთი მშობლიური ქვეყანა უკეთ გაეცნოთ. რაკი არსად არ ეჩქარებოდათ, ბაყაყები გრილ, ნესტიან ადგილას გაწვენენ და გადაწყვიტეს, სანამ გზას გაუვარდებლეთ, კარგად დაეისვენოთ.

— დასანანია, ასე პატარები რომ ვართ, — უთხრა ოსაკელმა ბაყაყმა კოტოელს, — დიდრონები რომ ვყოფილიყავით, ორივე ქალაქს აქედან დაეინახავდით და გავიგებდით, ღირს თუ არა გზის გაგრძელება.

— ეს ადვილად შეიძლება მოგვარდეს, — უბასუხა კოტოელმა ბაყაყმა, — მოდი, უკანა ფეხებზე დავდგეთ, ერთმანეთს მაგრად ჩავეჭიდოთ, რომ არ წაივქცეთ და გადავიხედოთ.

ოსაკელ ბაყაყს ჭკუაში დაუჯდა ეს სიტყვა, ისკუპა და წინა ფეხები მხრებზე შემოაწყო მეორეს. ასე იდგნენ ჩვენი ბაყაყები და რაც შეეძლოთ იჭიმებოდნენ, რომ დაენახათ რამე.

კოტოელმა ბაყაყმა ვითომ ოსაკასკენ გაიხედა, ოსაკელმა — კოტოსკენ. ის სულელეები ვერ მიხვდნენ, რომ იმ ქალაქებს უყურებდნენ, საიდანაც მოდიოდნენ.

— დემართო! როგორ ჰგავს კოტო ოსაკას! — წამოიძახა ოსაკელმა ბაყაყმა, ამისათვის მართლაც რომ არ ღირდა მოგზაურობა. ახლავე სახლში დავბრუნდები!

— რომ მცოდნოდა, ოსაკა ასე ჰგავს კოტოს, ამხელა გზას არ დავადგებოდი, — თქვა კოტოელმა ბაყაყმა. თან წინა ფეხები ჩამოიღო, და ორივენი ბალახზე გაიშლართნენ.

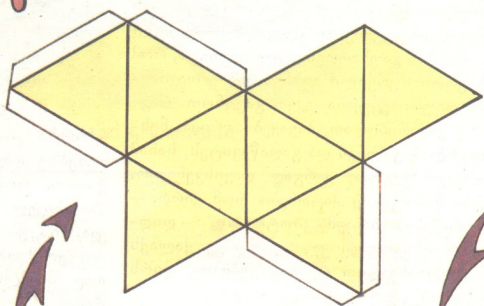
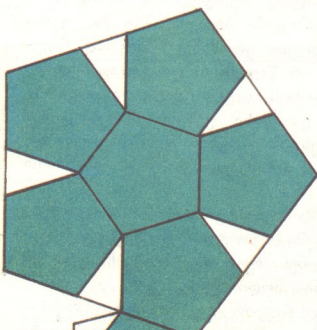
შემდეგ ბაყაყები თავიანთად დაემშვიდობნენ ერთმანეთს და შინისაკენ გასწიეს. სიცოცხლის ბოლომდე სჯეროდათ, რომ ოსაკა და კოტო, რომლებიც სინამდვილეში ასე ძალიან განსხვავდებიან ერთმანეთისაგან, გაჭრილი ვაშლებით ჰგავდნენ ერთმანეთს.

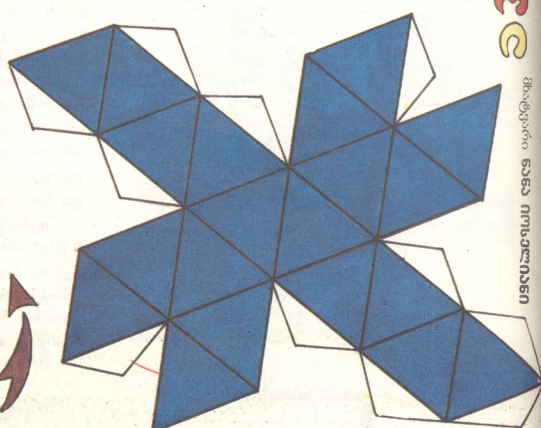
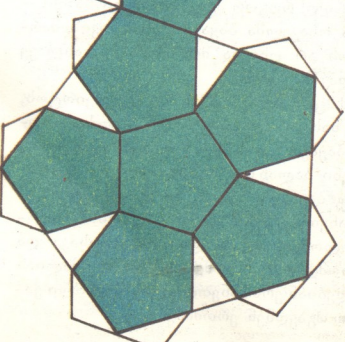

ამ გაკვეთილში წარმოდგენილია კიდევ სამი წესიერი მრავალწახნაგა: ოქტაედრი, დოდეკაედრი და იკოსაედრი.

გადაიხატე, გამოჭერი და დააწებე აქ მოცემული თარგები და, როგორც წინა გაკვეთილში, მიხვდი, რატომ ეწოდებათ მიღებულ სხეულებს წესიერი მრავალწახნაგები.

ოქტაედრი

დოდეკაედრი

უკვად

პისკითვი

ვინც ზრდილია, დამკერი,
ბეჭითი და მარდია,
ასეთ ბავშვზე ამბობენ:
დედის გულის

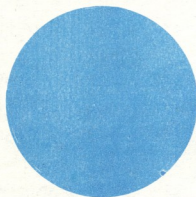
შოთა ხოლასელი

საქართველოს
კომპოზიტორი

გაზაფხულის თვე პირველი
დასაწყისად გვჭირდება,
დასასრული ხმოვნის მოშლაც
როდი გაგვიჭირდება.
მერე ჭირხლის სხვა სახელი
არის შენთვის საჭირო,
ოღონდ წინა სამი ბგერა
უნდა ჩამოაცილო.
ხოლო ერთად ტაძარია,
რომელია, ყმაწვილო?

ნიღბასს

უ შავი შაში შეეჭირა
შვიდ შოშიას შაშიანში
შვილობაში, ქალობაში,
დედობაში, გალობაში.
შეხეთ, დაშვრა შვიდი შველი
შეფასება-მსაჯობაში...
— ვაშა, ტაში, შავი შაში
პირველია შაშიანში!

ბავშვებო, გთხოვთ, წააკითხოთ ჟურნალის ბოლო გვერდი თქვენს მშობლებს.

მთავარი რედაქტორი **თინათინ ნალაური**

პასუხიშემგები მდივანი **გიორგი ბაგრატიანი** სამხატვრო რედაქტორი **გიორგი არაბული**

განყოფილებები: პროზის (დ. წიგნაძე), პოეზიის (შ. ქალანი), წერილების (შ. კვაჭანტირაძე), მისიები (შ. გიორგაძე).
ტექნიკური რედაქტორი **ნელი შარვაშიანი** კომპიუტერი ურნალი უცხოვრებასეულებათვის, გამოსი 1904 წლიდას.
გაღეცა ასაწეობად 12.03.92 ხელმოწერილი დასაბეჭდად 22.05.92 ქალაღის ზომა 60x90/ს; ფიხ. ნაბ. უურც. 2,5. ტირაჟი 30 000
საქართველოს ურნალ-გაზეთების გამომცემლობა „საშეობლო“ შვეკეთა № 326
მისამართი: რედაქციის, გამომცემლობის, სტამბის — თბილისი, კოსტავას, 14. ტელეფონები 93-41-30, 93-10-32.

დაახე ნახატი **ზაურ მისიასისა**

კვირფასო კომპლექსი!

გასულ წელს რამდენიმე თქვენიგანმა დაგვირეკა რედაქციაში — აინტერესებდათ ყველაზე პატარებისათვის განკუთვნილი ჩვენი პაწაწა ჟურნალის «აი იას» ბედი. «აი ია», მოგესხენებათ, «დილის» ბაზაზე გამოდიოდა, მაგრამ საბეჭდი ქალაქის მწვავე დეფიციტის გამო, იძულებული გავხდით, შეგვეწყვიტა მისი გამოცემა.

ახლა დახურვის საშიშროება ელის თვითონ ჟურნალ «დილას». ამის მიზეზი გახლავთ ის, რომ თითქმის ათმაგად გაიზარდა საბეჭდი ქალაქის და ბეჭდვის მომხარურობის ფასი, და ჩვენი უღარიბესი რედაქცია ვერ გასწვდება ამ ხარჯებს.

ამიტომ მოგმართავთ თხოვნით შეძლებულ ორგანიზაციათა და ფირმათა ხელმძღვანელებს, ასევე, მატერიალურად უზრუნველყოფილ მშობლებს, შეძლებისდაგვარად აღმოუჩინოთ დახმარება ჟურნალ «დილას» — «დილა» ხომ ის ჟურნალია, რომელზეც, ეჭვიც არ გვეპარება, თქვენც გაიზარდეთ.

დღეს თქვენზეა დამოკიდებული ჩვენი ჟურნალის ყოფნა-არყოფნა, თქვენზეა დამოკიდებული, იცოცხლებს თუ არა «დილა». მერე კი იქნებ «აი იაც» აღდგეს და თქვენმა უმცროსმა შვილებმა «აი იას» თქმაზე მართლ ლურჯთვალა ყვავილისაგვან კი არა, ჩვენი პაწაწა ჟურნალისკენაც გამოიშვირონ თითი.

მაშ ასე, ვინძლო თქვენი ქველმოქმედების წყალობით არ დაულამდეს «დილას».

გჯეროდეთ, თქვენი შეწევნა და დახმარება ათმაგი სიკეთით დაუბრუნდება თქვენსავე მონაგარს.

ჩვენი საბანკო ანგარიშია: 000164001 კოდი 52175 კრწანისის ბინსოცბანკი. შემნახველი ბანკი 3528, ანგარიში №1448

ჟურნალ «დილის» რედაქცია:

